

Следъ половинъ часъ следователтъ се върна, и поеа обратно за града.

Пжтътъ бѣше вече поизсѣхналъ, вървѣше все надолу, и далечното поле се откриваше — спокойно, меко-зелено, оживено отъ лѣкатушни пжтеки, по които се мѣркаха хора и добитѣкъ. Слънцето грѣеше полегато, и разтѣгаше сѣнката на фйтона върху синуритѣ. Двамата по-стари спжтници вжтре, бѣбрѣха, вече разположени и доволни. Свършили бѣха работата си и сега имъ бѣше олекнало. Младиятъ човѣкъ, стисналъ устни, гледаше право насрѣща, въ лицата имъ, слушаше думитѣ, но всичко веднага отскачаше отъ него, безъ да го досегне — не чуваше нищо, не разбираше, скованъ въ нѣкаква остра, и въ сжщото време безчувствена напрегнатостъ.

Къмъ залѣзъ, колата стигна въ града и спрѣ предъ сждѣтъ. Сбогуваха се. Едва сега момѣкътъ излѣзе отъ вцепенението което го бѣ обзело още отъ селото. Той остана самъ на тротоара, и се огледа очуденъ. Кога бѣха дошли? Колко време бѣ минало? А другото — онова тамъ, истина ли бѣше, или си го е въобразилъ? Край него бързаха минувачи, блѣскаха го,